

Les creuetes dels nassos

written by Joan Fonollosa | 11 de juny de 2020

Com cada any per aquestes dates, dins del ritual de la declaració de renda apareix el problema de sempre: què carai fer amb les creuetes dels nassos.

(NOTA: aquesta és la segona versió del nom; la primera feia referència a una altra part de l'anatomia masculina, però per allò de la bona educació i el políticament correcte ho he canviat; quedi constància, però, de la contundència inicial, que és la bona).

Em refereixo, és clar, a les dues creuetes que s'han de posar (o no) com a "assignacions tributàries" a l'església catòlica o a "activitats d'interès general considerades d'interès social". Cadascuna d'aquestes dues creuetes implica que el 0,7% dels meus impostos es destinarà a finançar una d'aquestes dues coses.

Perquè sapigueu què vol dir això, estem parlant del 0,7% de la "quota íntegra", és a dir del total de l'impost sobre la renda que heu pagat; encara que la declaració us surti negativa, els diners hi són igual: només vol dir que els heu pagat abans d'hora i ara us els retornaran; a interès zero, naturalment.

Per calcular de quants diners estem parlant en el vostre cas, cada creueta representa el 0,7% de la suma de les caselles 0545 i 0546 de la vostra declaració. Diguem, per posar una xifra, que siguin 50 € cada creueta.

I el dubte és què fer: poso les creuetes o no? Una, totes dues o cap? Vejam què vol dir fer o no una cosa o altra.

Posar la creueta de l'assignació tributària a l'Església catòlica vol dir que aquests 50 € aniran a la Conferència Episcopal Espanyola perquè en faci el que vulgui. I què en farà? Doncs molt probablement res que a mi m'agradaria:

l'església catalana es queixa que rep molt menys del que li correspondria tenint en compte les creuetes que posen els catalans i, en canvi, segons les notícies dels diaris, una part molt substancial d'aquests diners serveixen per finançar una cadena de TV des d'on sistemàticament se'ns menysprea –si no és que se'ns insulta directament–, als catalans. En el millor dels casos aniran a vés a saber quin lloc de l'Espanya profunda, la que crida "A por ellos". O sigui que no.

La creueta dita de l'"assignació a activitats d'interès general considerades d'interès social" vol dir, parlant en plata, que entrem en el món de les ONG, on hi ha de tot. Certament hi ha moltes ONG perfectament honorables que fan una excel·lent tasca, però també n'hi ha, per dir-ho suau, de "fosques". Com se sap on aniran els meus 50 €? Qui ho controla? Qui em garanteix que aquests 50 € aniran a un lloc honorable? La resposta en els tres casos és la mateixa: ningú. Per no dir que existeix la possibilitat que fins i tot si van a coses honorables no necessàriament han de ser coses per les quals jo donaria diners, per la raó que sigui: potser no ho trobo raonable o interessant, o simplement per una qüestió de prioritats. I com que ja fa temps que ens coneixem tots, em temo que el més probable és que vagi a parar a un lloc més aviat inconfessable. O sigui que tampoc.

Però que passa si no poso les creuetes? Doncs que s'ho queda d'Estat. Traduït: l'Estat està disposat a renunciar a 100 € meus (perquè són meus, no ho oblidem) per finançar determinades coses, però si jo no les vull finançar, se'ls queda igual.

Escolti, no. Si vostès volen que jo dediqui 100 € a finançar una religió, a caritat, a solidaritat o diguin-ne com vulguin, almenys deixin-me decidir on, com i a què. Conec molts llocs on destinar aquests diners amb totes les garanties i saber qui són i on van, des del capellà del costat de casa fins a un munt d'organitzacions perfectament honorables, passant per famílies concretes amb noms i cognoms a les quals aquests 100

€ poden donar un mes de vida. Ja que la religió/caritat/solidaritat és obligatòria, vull assegurar-me que, efectivament, es fa com i on s'ha de fer.

I l'alternativa, quina és? On aniran aquests 100 € si no poso cap creueta? Doncs se sumaran al pressupost general, exactament igual que l'altre 98,6% dels meus impostos. Això vol dir que tant poden anar a pagar l'atur o el sou d'algun metge, com a comprar tancs, pagar el sou del jutge Marchena, les medalles que van posar als que ens van atonyinar el primer d'octubre, fer autopistes per on no passi ningú o directament a la butxaca de Don Florentino o de qualsevol bandarra amb carnet del partit prou ben col·locat.

O sigui: mal si fas, mal si no fas.

Creuetes dels ...!

PS: al final he decidit no posar-ne cap. Mal que mal, d'aquesta manera, sé que aquests 100 € seran tractats igual que la resta. La qual cosa no vol dir, és clar, que hi estigui d'acord.